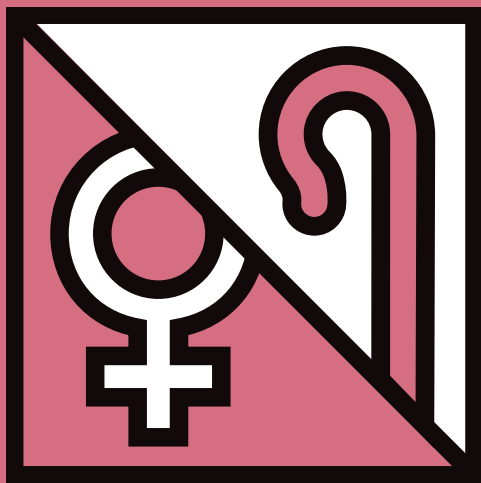

Pot femeile să fie păstori?

Greg Gilbert

Întrebări despre biserică

Recomandări pentru Seria „Întrebări despre Biserică”

„Creștinii sunt presați de întrebări foarte reale. Ce spune Scriptura despre structura unei biserici, despre închinare, despre organizarea lucrării și despre definierea conducerii biblice a bisericii? Acestea sunt doar câteva din întrebările la care cărțile din această nouă serie de la 9Marks vine cu răspunsuri clare, atent formulate și convingătoare. Sunt foarte recunoscător pentru această lucrare și pentru influența ei incredibil de sănătoasă în atât de multe biserici credincioase. Vă recomand această serie de cărți cu toată căldura”. - **R. Albert Mohler Jr.**, președinte, The Southern Baptist Theological Seminary

„Întrebările sincere merită să capete răspunsuri bine gândite. Dacă nu ești sigur de unde să începi în găsirea răspunsurilor la astfel de întrebări, această serie îți poate sluji ca un punct de lansare în oceanul de întrebări pe această temă. Aceste scurte cărți vin cu răspunsuri convingătoare, la obiect, și sunt excelente pentru a fi citite împreună cu un prieten sau cu o sută de prieteni”. - **Gloria Furman**, autoarea cărților *Missional Motherhood* și *The Pastor's Wife*

„Ca păstor, mi se pun foarte multe întrebări. Sunt abordat de necredincioși care caută să înțeleagă Evanghelia, de noi credincioși care sunt nesiguri legat de următorii pași pe care să îi facă, și de credincioșii care se maturizează și care vor să fie ajutați în găsirea de răspunsuri la întrebări despre familia creștină, relațiile cu

prietenii, vecinii sau colegii de muncă. În astfel de momente, îmi doresc să am o carte pe care să le-o ofer, care să fie scurtă, la obiect și care să îi îndrepte în direcția corectă pentru mai mult studiu. Seria „Întrebări despre biserică” oferă exact acest fel de răspunsuri. Fiecare carte tratează o întrebare anume într-o manieră biblică, scurtă și practică. Cred că titlul seriei poate fi și „Răspunsuri despre biserică”. Îmi plănuiesc să cumpăr mai multe exemplare și să le dăruiesc cu regularitate. Și tu ai trebui să faci același lucru”. - **Juan R. Sanchez**, păstor senior, High Pointe Baptist Church, Austin, Texas

„Unde pot creștinii să găsească răspunsuri la întrebările comune despre viața de biserică – fără să trebuiască să caute prin cărți stufoase și scumpe? Cărțile din seria „Întrebări despre biserică” vin în întâmpinarea nevoii noastre de a căpăta răspunsuri biblice, echilibrate și practice. Pentru păstori, această serie se va dovedi o resursă de încredere pentru ghidarea membrilor de biserică spre o înțelegere mai profundă și o unitate mai puternică”. - **Ray Ortlund**, președinte, Renewal Ministries

Pot femeile să fie păstori?

Seria „Întrebări despre Biserică”

Sunt chemat la lucrare?, Brad Wheeler

Îi iubeste Dumnezeu pe toți oamenii?, Matt McCullough

*Cum pot găsi pe cineva care să mă uce-
nicizeze?*, Garret Kell

*Cum pot să folosesc mai bine lectura
Bibliiei?*, Jeremy Kimble

*Cum îi pot iubi pe membrii bisericii
care au alte afinități politice?*, Jonathan
Leeman și Andy Naselli

Cum pot să slujesc în biserică locală?,
Matthew Emadi

*Cum pot să susțin lucrarea internațio-
nală de misiune?*, Mark Collins

*Cum poate biserică noastră să găsească
un păstor credincios?*, Mark Dever

*Cum pot sluji femeile în biserică lo-
cală?*, Keri Folmar

*Este un lucru iubitor să practicăm dis-
ciplina bisericii?*, Jonathan Leeman

*Ce să fac dacă nu am dorința să mă
rog?*, John Onwuchekwa

*Ce să fac dacă nu simt dorința să
merg la biserică?*, Gunner Gundersen

*Ce să fac dacă sunt descurajat în evan-
ghelizare?*, Isaac Adams

Ce să fac acum, că sunt creștin?, Sam
Emadi

*Ce ar trebui să facem cu membrii care
nu vin la întâlnirile bisericii?*, Alex
Duke

*De ce este Cina Domnului atât de im-
portantă?*, Aubrey Sequeira

De ce ar trebui să mă botez?, Bobby Ja-
mieson

De ce să dăruiesc în biserică locală?, Ja-
mie Dunlop

*De ce să mă alătur unei biserici lo-
cale?*, Mark Dever

Pot femeile să fie păstori?, Greg Gil-
bert

*La ce ar trebui să mă uit în alegerea
unei biserici?*, Alex Duke

Este Iadul real?, Dane Ortlund

Cine conduce biserică?, Sam Emadi

Care este misiunea bisericii?, Jonathan
Leeman

Cum pot fi sigur că sunt mântuit?, Je-
remy Pierre

*Promite Biblia sănătate și prosperi-
tate?*, Sean DeMars

Ce fac diaconii?, Juan Sanchez

GREG GILBERT

POT FEMEILE
SĂ FIE PĂSTORI?

MAGNA GRATIA

POT FEMEILE SĂ FIE PĂSTORI?

Greg Gilbert

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Can Women Be Pastors?

Copyright © 2022 by Greg Gilbert and 9Marks

Originally Published in English by Crossway with all International rights owned by Crossway and 9Marks

525 A Street NE , Washington DC 20002

This edition published by arrangement with 9Marks. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Coperta: Jordan Singer. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

9Marks ISBN: 978-1-960877-21-5

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

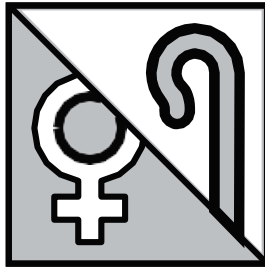
Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

„Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc și să ridice spre Cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli. Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum li se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase. Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să îi învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși, ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie” (2 Tim. 2:8-15).

La biserica unde păstoresc, în Louisville, noi derulăm câteva programe de practică. Unul este un „colocviu de predicare”, în cadrul căruia invităm șase bărbați să își predice unii altora și să primească o evaluare din partea slujitorilor păstori ai bisericii. Scopul nostru este simplu: să îi facem pe acești bărbați să fie predicatori mai buni.¹

Mai avem un alt program de practică, intitulat „seminarul de eclesiologie” (avem o manie de a le pune nume creative!). Acesta este deschis atât pentru bărbați cât și pentru femei. Scopul nostru de aici este simplu: să îi învățăm pe practicanți felul cum căutăm noi, la Third Avenue Baptist Church, să aplicăm în practică doctrina bisericii. În fiecare semestru, la seminarul de eclesiologie, o mână de practicanți fac prezentări înaintea restului clasei

¹ Întâmplările cu caracter personal care îi implică pe alții sunt relatate în această carte cu permisiunea celor implicați. Din rațiuni de protecția persoanelor, am folosit deseori alte nume.

pe diferite subiecte teologice – uneori chiar dezbatem între noi temele în cauză!

Între predicile de la colocviul de predicare și prezentările de la seminarul de eclesiologie, aud o *mulțime* de membri ai bisericii vorbind public despre chestiuni teologice și biblice. Și știi ce mi-am dat seama de-a lungul anilor? Femeile sunt adeseori gânditori și vorbitori mai buni decât bărbații, chiar mai buni decât cei pregătiți să fie predicatori!

Ca să fiu corect, n-aș fi încheiat ultima frază cu un semn de exclamație. Ceea ce am spus nu este deloc surprinzător. Adică de ce femeile *să nu fie* gânditori și vorbitori mai buni decât unii bărbați? Nu există nimic inerent în bărbați care să îi facă mai buni la formularea unui argument, la exegeza unui pasaj biblic, sau la comunicarea către o audiență, nu-i așa? Dar dacă așa stau lucrurile, trebuie să răspundem la această întrebare: De ce se țin scai unii creștini de ideea că *doar bărbații* pot și ar trebui să fie predicatori? Și, că veni vorba, dacă unele femei ar fi predicatori excelenți, de ce există unele biserici care nu le permit asta? De ce se insistă ca doar bărbații să predice? Ba mai mult, dacă Dumnezeu *cheamă* o femeie să fie păstor sau predicator, cine ne credem noi să zicem că ea nu are voie să caute să împlinească acea chemare?

Acestea sunt întrebări importante. În această carte,

vreau să dovedesc că Dumnezeu a păstrat slujba de păstor (denumită și „prezbiter”) și funcțiunile de conducere cu autoritate și de dare de învățătură doar pentru bărbații care se califică. Este important să conștientizăm de la bun început că aceasta nu este o discuție despre *abilitate*. Este pur și simplu un argument bazat pe *autoritate și pe planul de la creație* – pe autoritatea lui Dumnezeu de a rândui și gândi biserica Lui și, în esență, creația Sa, în felul în care El dorește, și pe responsabilitatea noastră de a ne supune acelei autorități și de a trăi punând în practică acel plan.

Discuțiile legate de ce slujiri pot avea femeile în biserica locală ajung deseori să se împotmolească cu totul în anumite pasaje ale Bibliei. Ele iau în considerare totul, de la femeile ca lideri exemplari din istoria Israelului, până la diferitele porunci și interdicții răspândite în Scriptură. O avem pe Debora care a condus poporul Israel în cartea Jucătorilor, apoi faptul că femeile au vorbit primele despre Isus, după înviere, în Evanghelii, și apoi se spune câte ceva despre femeile care purtau acoperământ pe cap în timpul rugăciunii publice, ca în 1 Corinteni 11. Așadar, cum ar trebui să înțelegem afirmația clară a lui Pavel din 1 Corinteni 14, unde spune că este *rușinos* ca o femeie să vorbească în biserică?

Desigur, se pot spune multe despre aceste pasaje și despre altele ca ele. Dar există, de fapt, un pasaj care rezolvă,

finalmente, așa cum zic avocații, toată dilema: 1 Timotei 2:12. În esență, acest pasaj este vital, piatra de temelie pentru felul în care fiecare își formează poziția legată de chestiunea dacă femeile pot sluji ca păstori.

În lumina acestui pasaj, în loc să luăm fiecare text biblic care ar putea să conteze în discuția dacă „Pot femeile să fie păstori?”, eu vreau pur și simplu să ne îndreptăm atenția către acest verset, în contextul lui, ca să putem înțelege nu doar *ceea ce* Pavel spune aici, ci și *de ce*. Sper că rezultatul va fi că vom face mult mai mult decât să ne așezăm liniștiți și să spunem: „Bine, bine, așa este; de acum vom asculta de el”, ci mai degrabă vom spune ceva de genul: „De fapt, acest lucru este frumos, și este bucuria noastră să ascultăm”.

Așa că hai să începem.

PIATRA DE TEMELIE: 1 TIMOTEI 2:12

„Femeii nu-i dau voie să îi învețe pe alții, nici să se ridice [sau, să exercite autoritate, lit. ESV] mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere” (1 Tim. 2:12).

Mare parte din discuția aceasta se rezumă la ceea ce credem că vrea să spună Pavel când afirmă că o femeie nu ar trebui „să exercite autoritate peste bărbat”. Așadar, aceasta este esența: fraza aceasta descrie deopotrivă slujirea și funcțiunea prezbiterilor. Cum știm că este așa? Din

faptul că Pavel combină adesea învățătura și autoritatea când el vorbește despre prezbiteri. Iată câteva exemple:

- În 1 Timotei 4:11, Pavel îi poruncește lui Timotei, liderul bisericii din Efes, să „poruncească și să învețe [să dea învățătură, lit. ESV]”.
- În 1 Timotei 3, prezbiterii sunt descriși deopotrivă ca priveghetori și învățători.
- În 1 Timotei 5:17, Pavel îi onorează pe acei prezbiteri care „cârmuiesc bine” și care „se ostenească cu propovăduirea și cu învățătura”.

În mintea lui Pavel, prezbiterii dau învățătură și exercită autoritate în biserică. Asta este ceea ce ei fac și de ce există această slujire.

Astfel, când Pavel se referă la învățătură și la a avea autoritate, în 1 Timotei 2:12, el nu vorbește despre orice fel de învățătură și despre orice autoritate. El vorbește despre conducerea cu autoritate și despre învățătura din biserică – adică slujba și funcțiunea păstorilor/prezbiterilor.

Deja simt nevoia să lămuresc acest lucru. Bineînțeles că Pavel nu vrea să spună că o femeie nu poate da învățătură *niciodată*, niciunui bărbat și în niciun context. La urma urmei, Priscila l-a învățat pe Apolo în Scripturi (F.A. 18:24-26). Nu înseamnă nici că o femeie nu poate

exercita *niciodată niciun* fel de autoritate peste un bărbat în viața bisericii, ca și cum o femeie nu poate pune pe programare un bărbat la slujirea de la creșa bisericii dintr-o anumită duminică. Ceea ce se discută aici este darea de învățătură și conducerea *cu autoritate* sau *care se adresează conștiinței* – anume instruirea doctrinară a bisericii în Scriptură și cârmuirea bisericii. Aceste lucruri, spune Pavel, sunt rezervate bărbaților care se califică. Altfel spus, există o diferență între situația când un păstor (sau chiar alt bărbat, care nu este păstor) se ridică la amvon în strângerea laolaltă a bisericii de duminică și spune, „iați ce ne învață Marcu 14”, lucru pe care întreaga biserică îl va primi ca pe ceea ce membrii ei trebuie să creadă; și situația când orice membru al bisericii îi spune prietenului sau prietenei după ce se încheie adunarea bisericii: „iați ceea ce eu cred că spune Marcu 14”. Acel prieten nu va primi comentariul în cauză ca și cum ar fi învățătura oficială a bisericii.

În lumina acestui fapt, răspunsul la întrebarea, „Pot femeile să fie păstori?” este... ei bine... nu. Femeile sunt purtătoare dragi a chipului lui Dumnezeu, ele sunt mădulare indispensabile ale bisericii și ar trebui să slujească în viața bisericii în orice fel imaginabil – cu excepția slujirii sau a exercitării funcțiunii de păstor/prezbiter. Asta este ceea ce Pavel spune.

Asta este tot. Iată cât de simplu este.

Dar dacă asta ar fi tot ceea ce ni se dă – o simplă poruncă printr-un *fiat* – nu ne prea mulțumește, nu-i așa? La urma urmei, această concluzie ne lasă cu o oarecare suspiciune că poate că 1 Timotei 2:12 este doar o relicvă a unei societăți misogine expirate. În fapt, au existat și erudiți care au sugerat așa ceva.

Dar oare aceasta ar fi o evaluare corectă a ceea ce Pavel spune?

Nu cred. Dacă vom continua să citim textul biblic, vom descoperi că porunca lui Pavel nu este rezultatul culturii lui, ci al *creației*. Iată versetul următor:

„Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1 Tim. 2:13-14).

Știu ce gândești acum. Asta seamănă mai puțin cu un argument și mai mult cu o suită de insulte strânse în ajutorul unei interdicții aleator stabilită.

Ei bine, rămâi pe fază. Dacă ne gândim un pic la ceea ce Pavel spune, și dacă analizăm argumentul lui în context, vom descoperi că apelul făcut de Pavel la creație este deopotrivă convingător și frumos.

În 1 Timotei 2, Pavel meditează la Geneza 1-3 nu ca la o vistierie de texte-suport, ci ca la un cadru teologic pentru

ocrotirea bisericii împotriva ereziilor. Iată care este ideea centrală pe care el insistă de-a lungul întregului capitol: în creație, Dumnezeu a conceput și a instituit un întreg sistem de autoritate care își găsește culminarea în domnia Lui peste Univers, iar Satana a atacat și a intenționat să distrugă prin păcatul omului tocmai acea structură frumoasă de autoritate. Am putea reformula pledoaria lui Pavel către Timotei în felul următor: „Timotei, nu lăsa ca dezordinea cauzată de Satana în creație să se răspândească în biserică!”

Acesta este argumentul meu. Limitarea slujirii pastorale la bărbații calificați nu este ceva arbitrar, ci este înrădăcinată chiar în structurile de autoritate instituite de Dumnezeu în Grădina Eden. Totuși, ca să ajungem acolo, trebuie să mergem înapoi și să ne gândim cu atenție la Geneza 1-3. Odată ce am făcut asta, ne vom întoarce la 1 Timotei 2 și vom vedea felul cum cadrul narațiunii creației modelează și îi dă coerență întregului capitol și, mai specific, poruncii lui Pavel din 1 Timotei 2:12.

CUM A CONSTRUIT DUMNEZEU TOTUL

La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. La scurt timp, cerurile și pământul erau pline de ființe care oglindeau măreția lui Dumnezeu. Dar culmea creației, ființa specială care poartă chipul lui Dumnezeu, este

omul.

„Apoi Dumnezeu a zis: ‚Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ’. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: ‚Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ’” (Gen. 1:26-28).

Moise, autorul cărții Geneza, subliniază câteva trăsături cruciale ale omului. În primul rând, Dumnezeu spune că ființele omenești – atât bărbații cât și femeile – sunt create după chipul Lui. Ce înseamnă asta? Teologii s-au străduit să înțeleagă această chestiune vreme de mii de ani – și biblioteci întregi au fost scrise pe această temă.

Unii teologi au sugerat că, fiind creați după chipul lui Dumnezeu, asta înseamnă că noi reflectăm trăsăturile *raționale* și *emoționale* ale lui Dumnezeu. De exemplu, abilitatea noastră unică de a raționa sau de a ne pune la lucru voința, ori de a fi conștienți de sine, reflectă abilitatea lui Dumnezeu de a face același lucru. Alții au sugerat că a fi creați după chipul lui Dumnezeu include o

componentă de abilități *relaționale*. La fel cum Dumnezeu există exterior în părtășia dintre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și noi, ființele omenești, existăm ca să fim în relație cu Dumnezeu însuși și unii cu alții.

Ambele sugestii surprind probabil un aspect crucial al purtării chipului lui Dumnezeu. Dar mai este un alt aspect al sensului pe care Moise îl subliniază, și care este probabil chiar mai important. Purtarea chipului lui Dumnezeu nu vorbește doar despre abilitățile sau relațiile oamenilor, ci și despre ceea ce ar trebui să *facem* în lume – *lucrarea* pentru care Dumnezeu ne-a creat.

Acest lucru sună destul de vag. Așa că iată ce vreau să spun: în lumea antică, era o practică răspândită ca marii regi să își facă propriile statui ca să le aducă aminte oamenilor de măreția și stăpânirea lor. Gândește-te, de exemplu, la chipul de aur de circa 100 m al lui Nebucadnețar, din Daniel 3. Aceste imagini le aduceau aminte cetățenilor împărăției cine era stăpân peste țară și față de cine aveau obligația dedicării.

În acea lumină, să ne gândim din nou la Geneza 1:28. Dumnezeu îi trimite pe Adam și Eva să *umple* pământul și să îl *ia* în stăpânire – adică să exercite stăpânirea, domnia și autoritatea. Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a creat pe oameni ca să fie niște mici statui vii care, prin stăpânirea lor bună și dreaptă peste cosmos, să reflecte domnia mai

înalță și mai bună a lui Dumnezeu. Oamenii au fost creați să fie ispravnicii regali care stăpânesc sub autoritatea Marelui Împărat și Îi dau socoteală.

De ce este important acest lucru? Pentru că Dumnezeu a pus în creație un sistem și o structură de autoritate: Dumnezeu însuși este Marele Împărat; bărbatul și femeia – micile Lui chipuri – domnesc sub autoritatea Lui.

Și găsim dovezi suplimentare ale domniei lui Adam peste creație în Geneza 2:19-20:

„Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul le-a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească”.

Te-ai gândit vreodată de ce este inclusă această scurtă narațiune ciudată în Scriptură? Evident, ea îl prezintă fără dubiu pe Adam ca diferit de orice alte viețuitoare create de Dumnezeu, și pentru care Dumnezeu avea să creeze o soție bună. Îți poți imagina grimasa pe care a făcut-o Adam când ultimul animal a trecut pe dinaintea lui și când el a spus: „Zebră. Da, nici asta nu mi se potrivește, dar Îți admir creativitatea, Doamne!”

Dar există un alt motiv pentru care Moise ni-l prezintă pe Adam dându-le nume animalelor. Procedând astfel, Adam a exercitat autoritatea pe care Dumnezeu i-o dăduse asupra tuturor viețuitoarelor (1:28). Noi recunoaștem chiar și în societatea modernă că a pune nume la ceva este un act de exercitare a autorității. Când părinții le pun nume copiilor lor, ei își demonstrează autoritatea peste copii. Când unii oameni le pun nume mașinilor lor – soția mea i-a pus odată mașinii ei numele „Jellybean” – acela este un act de autoritate, în acest caz ea fiind derivată din proprietatea asupra mașinii. Sper că ai înțeles. Când Adam le-a pus nume animalelor, el a acționat ca regele lor. El a aplicat autoritatea și stăpânirea pe care Dumnezeu i le-a dat peste cosmos și peste viețuitoarele lui.

Dar iată ce se petrece imediat:

„Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi, femeie, pentru că a fost luată din om” (Gen. 2:21-23).

Adam *o numește pe* Eva. Desigur, asta nu o pune pe Eva pe același nivel cu animalele. Geneza 1:26-27 spune de cel puțin patru ori că, asemenea lui Adam, și ea a fost

creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Mai mult, expresia „stăpâniți” din Geneza 1:28 este la plural, aplicându-i-se deopotrivă bărbatului și femeii. Și totuși, chiar dacă Adam și Eva stăpânesc *împreună* peste pământ ca rege și regină, Dumnezeu instituie o structură de autoritate *chiar în interiorul relației lor de căsătorie*. Adam primește responsabilitatea de a exercita autoritate în dragoste peste Eva, soția lui.

Înțelegi ce a făcut Dumnezeu în aceste prime capitole din Geneza? El a conceput un cadru frumos al autorității regale în Universul creat de El. Adam și Eva exercită o stăpânire sfântă peste animale, în timp ce în cadrul relației dintre ei, Adam reflectă caracterul divin al lui Dumnezeu având autoritate asupra soției lui. Stăpânirea asupra tuturor lucrurilor este a Împăratului înălțat al cosmosului, adică Dumnezeu însuși.

Autoritatea este percepută adesea de oameni ca fiind inerent negativă, abuzivă sau tiranică. Înțelegem acest lucru, dacă ne gândim felul în care ființele omenesti păcătoase au abuzat de ea de-a lungul istoriei. Dar autoritatea nu este inerent rea, nu se limitează la cartea Geneza și nici nu este o idee impusă sau inventată de noi. În fapt, autoritatea este parte integrantă din ordinea creată de Dumnezeu, iar când lucrarea Lui de creație s-a încheiat, structura de autoritate pe care El a stabilit-o în lume era frumoasă și bună.

Ceea ce explică de ce Satana nu s-a înfrânat de la nimic în dorința lui de a o distruge.

CUM A ATACAT SATANA AUTORITATEA

La scurt timp după aceasta, totul pare că o ia pe o cale greșită. Probabil că deja cunoști istoria, dar cred că merită să mai aruncăm o privire asupra ei, în special în relație cu întrebarea pe care am pus-o la începutul cărții. Iată ceea ce relatează Moise că s-a petrecut:

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El i-a zis femeii: ,Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Femeia i-a răspuns șarpelui: ,Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți?”. Atunci șarpele i-a zis femeii: ,Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul’. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să îi deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat; i-a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el” (Gen. 3:1-6).

Unele persoane sunt tulburate de această istorie, sugerând că pedeapsa pe care Dumnezeu a stabilit-o –

moartea – este exagerată pentru acea neascultare. Adam și Eva au mâncat un fruct, și acum vor trebui să *moară* pentru asta? Desigur, ei nu L-au ascultat pe Dumnezeu, dar de ce a stabilit El o regulă atât de strictă de la bun început?

Dar Adam și Eva au făcut mai mult decât să nu asculte de o regulă rigidă; ei *s-au răzvrătit* împotriva lui Dumnezeu. Pomul cunoștinței binelui și răului simboliza faptul că stăpânirea lor peste pământ era limitată, că exista o coroană mai mare și un scaun de domnie mai mare decât al lor. De aceea, când au mâncat din acel pom, ei n-au comis un mic păcat, ci au lepădat autoritatea lui Dumnezeu, declarându-și independența față de El. Ei s-au alăturat Satanei în răscoala lui împotriva Cerului. Ei l-au declarat război lui Dumnezeu.

Dar lucrurile se înrăutățesc și mai mult.

Te-ai gândit de ce Satana a ispitit-o pe Eva, nu pe Adam? Pavel menționează acest lucru în 1 Timotei 2:12-14. De-a lungul secolelor, oamenii au dat o mulțime de răspunsuri pur și simplu stupide la acea întrebare, cum ar fi că „femeile ar fi mai ușor de păcălit decât bărbații, așa că Satana s-a gândit că avea șanse mai mari de reușită decât dacă l-ar fi ispitit pe Adam”; sau că „femeile sunt seducătoare, așa că Satana s-a gândit că astfel Eva avea să îl seducă pe Adam”. Totuși, răspunsul corect este că Satana n-a

fost niciodată interesat doar să îl determine pe Adam să comită doar un mic păcat împotriva lui Dumnezeu. El voia să răstoarne întreaga structură de autoritate pe care Dumnezeu o stabilise în lume. El voia ca *femeia* să îl convingă pe *bărbat* să se răscoale împotriva lui Dumnezeu.

Ba mai mult, te-ai întrebat vreodată de ce Satana a venit la Eva înfățișându-se ca un animal? De ce nu a venit înaintea ei ca o altă ființă omenească sau ca un înger de lumină? Din nou, țelul Satanei nu era doar să îi facă pe Adam și Eva să păcătuiască, ci să distrugă *întreaga structură* de autoritate creată de Dumnezeu. El voia să determine o reacție de răzvrătire în lanț, în tot cosmosul. Planul Satanei a fost ca *un animal* să convingă *femeia* ca să îl convingă pe *bărbat* să declare război împotriva lui *Dumnezeu*.

Și de ce un șarpe? De ce n-a venit Satana la Eva ca o viețuitoare... mai bună? Evident că ea ar fi fost mai impresionată de un elefant, un cal sau altceva. Din nou, răspunsul îl găsim când înțelegem strategia Satanei. El a venit ca un șarpe pentru că, cel puțin la nivel simbolic, șarpele este *cel mai neînsemnat* dintre animale. Astfel, cărțile de domino ale răzvrătirii au căzut una după alta, de la bază până la vârf. Planul era cuprinzător și diabolic, maximizând abilitatea Satanei de a-L batjocori pe Dumnezeu după ce și-a pus planul în practică. Nu era orice animal, ci *cel mai*

neînsemnat dintre animale care avea să convingă *femeia* ca să îl convingă pe *bărbat* ca să se răzvrătească împotriva lui *Dumnezeu*.

Înțelegei ideea din toate acestea? Păcatul nu înseamnă doar că „facem lucruri greșite”. Păcatul este *răzvrătire* față de Dumnezeu. Este răsturnarea felului în care Dumnezeu a conceput ordinea în creație. Este o declarație de război împotriva Împăratului Universului. Așa că nu ar trebui să ne surprindă că pedeapsa pentru păcat este moartea. Niciun mare împărat și nicio lege dreaptă nu ar cere altceva în cazul rebelilor.

Mai mult, Dumnezeu a pus de la bun început autoritate în creație, iar strategia Satanei – planul lui pentru maximizarea umilirii pe care voia să o facă la adresa lui Dumnezeu – era să zdrobească acele structuri de autoritate bune și frumoase. Îți dai seama de importanța acestui lucru? Este ceva foarte profund: să zdrobești autoritatea bună rânduită de Dumnezeu înseamnă să te alături Satanei în răzvrătirea lui față de Dumnezeu; înseamnă faci o lucrare ca a șarpelui.

Și tocmai aceasta avea Pavel în minte când a scris 1 Timotei 2. Acestea sunt lucrurile puse în joc, și sunt extrem de importante.

Dar înainte să ne întoarcem acolo, vreau să mai vedem un pasaj din Geneza 3, pentru că eu cred că el ne va

ajuta să înțelegem de ce Pavel organizează argumentația lui din 1 Timotei 2 în felul în care o face. Iată ce învățăm din Geneza 3:16-19, în care Dumnezeu pronunță blestemul Lui asupra omenirii:

„Femeii i-a zis: ‚Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine’. Omului i-a zis: ‚Fiindcă ai ascultat de glasul nevastei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‚Să nu mânânci deloc din el’‚ blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mânânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mânânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce” (Gen. 3:16-19).

În timp ce l-a blestemat pe șarpe, Dumnezeu a promis să trimită o „sămânță” a femeii care să facă ceea ce Adam ar fi trebuit să facă – să zdrobească capul șarpelui și să îl alunge din grădină (Gen. 3:15). Iar Isus împlinește în final această făgăduință – pentru că nimic nu este mai important în Geneza 3 cum este această făgăduință.

Dar, pentru scopul studiului nostru, vreau să ne uităm îndeaproape la ceea ce Dumnezeu spune că vor fi *păcatele paradigmatic* care îi vor marca pe bărbat și pe fe-

meie într-o lume de acum decăzută – păcate care caracterizează relația dintre ei.

În primul rând, iată ceea ce Dumnezeu îi spune femeii, în a doua parte a versetului 16: „dorințele tale se vor ține după bărbatul tău”. Aceasta este o frază un pic ciudată. Este acesta un lucru bun sau unul rău? La prima vedere, ar părea că este ceva bun, ceva de care Adam ar fi trebuit să fie încântat! Dar ține minte că Dumnezeu spune că acesta este un blestem, ceea ce înseamnă că este mai corect să presupunem că „dorința” Evei după soțul ei este un lucru rău.

Și căpătăm ceva ajutor în înțelegerea acestei fraze mergând mai departe la Geneza 4. În acel capitol, Îl vedem pe Dumnezeu spunându-i aceleași cuvinte lui Cain: „păcatul pânđește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Gen. 4:7). Aici vedem din nou acel cuvânt, „dorință” – „Cain, dorința păcatului *se ține după tine*”. Dar ce înseamnă asta? Fraza următoare – „dar tu să-l stăpânești” – ne ajută. *Dorința* păcatului după Cain nu este un lucru bun. La urma urmei, păcatul dorește să stăpânească peste el, să îl domine, să îl distrugă – iar răspunsul lui trebuie să fie să stăpânească el peste păcat, să îl domine, să se lupte cu el și să îl distrugă.

Acum înțelegem ce voia Dumnezeu să spună prin faptul că dorința Evei avea să fie *după* bărbatul ei. Ea avea

să îl dorească la fel cum păcatul îl dorea pe Cain. Ea ar fi vrut să îl domine, să îl stăpânească și să îl uzurpeze. Acesta este păcatul ei paradigmatic și, vedem iarăși, el are de-a face cu *autoritatea*.

În al doilea rând, iată ce îi spune Dumnezeu bărbatului. Păcatul paradigmatic al lui Adam are și el de-a face cu autoritatea. Observă felul în care Dumnezeu spune că bărbatul va răspunde la dorința femeii de a-l stăpâni: „el va stăpâni peste tine” (Gen. 3:16). Nu aceasta fusese stăpânirea benevolentă, dreaptă și sfântă pe care Dumnezeu le-o dăduse ființelor omenești la început. Este stăpânirea violentă, zdrobitoare, pe care Cain trebuia să o exercite asupra păcatului. Femeia avea să caute să îl domine și să îl stăpânească pe bărbat, iar bărbatul avea să sucească autoritatea lui transformând-o într-o dominare abuzivă asupra femeii.

Dumnezeu descoperă apoi un alt păcat paradigmatic pentru bărbat, care ajunge să fie imaginea în oglindă a stăpânirii lui opresive asupra femeii. În cadrul blestemului, Dumnezeu vine înaintea lui Adam cu aceste cuvinte: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale” (Gen. 3:17). În loc să exercite autoritatea sa ca să respingă păcatul, să o mustre pe Eva și să îl alunge pe Satana din grădină, Adam și-a abandonat responsabilitatea și a abdicat din slujirea sa regală. El a lăsat-o pe Eva să preia conducerea când el ar fi

trebuie să o exercite. Înțelegi felul în care Dumnezeu descrie păcatele în oglindă ale omului, aceste păcate paradigmatiche? Ele constau din *violență și pasivitate*, din *dominarea* altora și din *abdicarea* de la responsabilitate.

Ține minte acest lucru: în această lume decăzută, ispita paradigmatică pentru femei va fi să încerce să îi domine pe bărbați, iar ispita paradigmatică pentru bărbați va fi să răspundă fie prin zdrobirea femeilor, fie prin abdicarea de la responsabilitatea pe care ei o au în favoarea lor. O imagine groaznică, nu-i așa? Adam și Eva nu au făcut doar un simplu gest de a se *alătura* Satanei în zdrobirea structurilor de autoritate instituite de Dumnezeu; ci mai rău, inimile lor erau de acum dominate de un instinct feroce de a se asigura că acele structuri nu vor fi reînstituite niciodată și de a se porni împotriva lor ori de câte ori ele încep să fie reconstruite.

Bun, aici se încheie analiza noastră asupra pasajului din Geneza 1-3. Acum hai să ne întoarcem la 1 Timotei 2 și să vedem felul cum toate aceste lucruri se manifestă în gândirea lui Pavel și cum se aplică ele în particular la învățătura lui despre slujirea pastorală.

CUM ESTE MODELAT 1 TIMOTEI 2 DE GENEZA 1-3

1 Timotei 2 nu este o bucată de tratat teologic sec. Este medicamentul pe care Pavel îl administrează pentru

vindecarea de o boală foarte concretă și foarte periculoasă care era gata să erupă în biserica din Efes – cea pe care Timotei o păstorea. Care era acea boală? Se pare că biserica era plină de învățători falși, a căror învățătură amenința să scufunde întreaga biserică. Pavel nu ne spune exact în ce consta acea învățătură, dar ne oferă câteva indicii.

În primul rând, acești învățători mincinoși combinau un soi de ascetism extrem cu o purtare lumească extremă, formând un fel de minge înflăcărată de erezii (comp. 1 Tim. 1:6-11 și 4:1-5). Ei erau și obsedați de tot felul de bizarerii folosindu-se de pasaje din Vechiul Testament, se pare dând o atenție specială genealogiilor (1 Tim. 1:3-4). Capitolul 5 din 1 Timotei indică faptul că ei avuseseră un succes special în atragerea femeilor din biserică să îi urmeze.

În al doilea rând, acești învățători falși păreau să îi cheme pe creștini să își abandoneze rolurile și obligațiile pământești, să respingă autoritatea oficialilor guvernamentali și chiar să abandoneze învățătura Bibliei despre rolurile și responsabilitățile specifice ale bărbaților și femeilor. De exemplu, în 1 Timotei 5:14-16, Pavel le cheamă pe femeile tinere să revină la practicile căsătoriei, creșterii copiilor și gospodăririi caselor lor. În abandonarea acestor responsabilități, ele „îl urmaseră pe Satana”. Probabil că aceasta era același fel de învățătură falsă care

infectase biserica din Corint cu câțiva ani mai devreme – o credință că învierea deja se petrecuse în cazul creștinilor, astfel că ei erau scutiți de toate obligațiile și responsabilitățile pământești. Nu știm exact ce credeau acești învățători falși, dar se pare că învățătura lor îi făcuse pe mulți creștini din biserică – deopotrivă bărbați și femei – să se declare liberi de obligațiile pământești și să considere că puteau trăi o viață de păcat.

Pavel tratează aceste erezii în 1 Timotei 2. Primele șapte versete din 1 Timotei 2 nu constituie doar o chemare generală la adresa creștinilor să se roage pentru cei puși în autoritate. Nu, ci ele sunt și o muștrare la adresa ideii că, de acum, creștinii ar fi liberi de obligațiile lor față de cei ce ocupă poziții de autoritate. Pavel le reamintește acestor creștini din Efes că ei erau încă sub autoritatea acestor guvernatori și, de aceea, trebuiau să se roage pentru ei.

La acest moment din 1 Timotei 2, Pavel se adresează tuturor creștinilor, nu doar bărbaților sau doar femeilor. Dar, începând din versetul 8, el li se adresează separat bărbaților și separat femeilor. Ceea ce vreau să vezi este că învățăturile lui față de bărbați și față de femei sunt înrădăcinate în Geneza 1-3. El vede problema din Efes – atât păcatul bărbaților, cât și păcatul femeilor – ca o repunere în scenă a cataclismului care a avut loc în Grădina Eden.

Hai să vedem despre ce este vorba.

În versetul 8, Pavel spune că el vrea ca bărbații de pretutindeni să se roage „și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli [fără certuri, lit. ESV]”. Porunca de a se ruga este o continuare a ceea ce el spusese în versetele 1-7. Totuși, ceea ce este surprinzător este felul în care ei sunt chemați să se roage, anume „fără mânie și fără certuri”. De ce spune Pavel asta? Aveau bărbații efeseni o problemă cu rugăciunea cu mânie sau se luptau între ei în timpul întâlnirilor de rugăciune? Poate că da. Dar având în vedere ce spune Pavel în restul paragrafului, eu cred că el face aluzie la Geneza 3, insistând pe păcatul paradigmatic al bărbaților de a *domina peste alții* – de a se certa, de a-și măsura puterile cu alții și de a-i stăpâni. Aceasta este dorința esențială care provoca luptele din Efes, iar Pavel o țintește: *nu sunteți eliberați de obligațiile față de ceilalți; nu sunteți liberi să îi dominați pe alții. În schimb, ar trebui să vă amintiți care vă este locul, sub autoritatea lui Dumnezeu și a acelor care sunt rânduiți peste voi.*

În versetele 9-15, Pavel își îndreaptă atenția către femeile din Efes:

„Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum li se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase. Femeia să învețe

în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să îi învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere. Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii. Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie”.

Versetul 14 arată clar că Pavel avea în minte Geneza 1-3. Vorbind deja despre păcatul paradigmatic al bărbaților, el își îndreaptă acum atenția către păcatul paradigmatic al femeilor. Care este acel păcat? Așa cum înțelegem din Geneza 3, acesta este dorința de a lepăda rolul și autoritatea date de Dumnezeu soțului și, în acest proces, de a răsturna structura de autoritate stabilită de Dumnezeu în Eden și apoi re-instituită în biserică. Se pare că femeile din Efes repuneau în scenă atacul șarpelui la adresa ordinii rânduite de Dumnezeu.

Ceea ce ne conduce înapoi la versetul 12: „Femeii nu-i dau voie să îi învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere”. Prin ultima poruncă, Pavel nu vrea să spună că femeile trebuie să stea complet mute. „În tăcere” este aceeași expresie pe care el o folosește în 1 Timotei 2:2, când spune că noi, creștinii, trebuie să ducem vieți „pașnice și liniștite”. În loc să se răzvrătească față de ordinea stabilită de Dumnezeu în biserică și în loc să încerce să erodeze autoritatea, ei trebuie să

trăiască vieți pașnice și liniștite sub structurile de autoritate rânduite de Dumnezeu.²

Odată ce vezi că Pavel gândește aici în termenii din Geneza 1-3, poți înțelege de ce lucrurile aflate în joc sunt atât de importante. Porunca lui Pavel din versetul 12, ca femeile să nu dea învățătură sau să nu exercite autoritate asupra bărbaților, nu este una arbitrară. Ea nu este produsul unui șovinism sau misoginism din partea bărbaților. Porunca lui este înrădăcinată tocmai în structurile de autoritate stabilite de Dumnezeu în Grădina Eden. Pavel aude de eforturile acestor femei de a răsturna structurile de autoritate în biserică – de a prelua funcțiunea și slujirea de prezbiter în propriile mâini – și aude astfel săsăitul șarpelui. La fel ca în Eden, ele făceau echipă cu șarpele, lucrând împotriva planului lui Dumnezeu, dar de data aceasta în biserică.

Toate aceste lucruri au implicații profunde pentru întrebarea noastră, „Pot fi femeile păstori?” Așa cum am spus de la început în această carte, răspunsul lui Pavel la

² Versetul 15 le-a dat multe bătăi de cap creștinilor de-a lungul istoriei, și, ca să fiu franc, nu este foarte clar ce vrea să spună Pavel când afirmă că femeile vor fi „mântuite prin nașterea de copii”. Unii au spus că el afirmă că Dumnezeu le va proteja fizic în procesul nașterii, dar mie exprimarea mi se pare că denotă mai mult de atât. Eu cred că cea mai bună interpretare, având în vedere că Pavel se gândește în acest pasaj la Geneza, este că termenul „naștere” este o referință mai pe departe la sămânța femeii din Geneza 3:15. Gândindu-se la problemele din Efes în termenii din Geneza 1-3, el își încheie discuția cu o referire la „sămânța” care avea în final să îi mântuiască pe bărbat și pe femeie de răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu.

această întrebare este „nu”. Slujirea de prezbiter și funcționea ei primară – cârmuirea cu autoritate și darea de învățătură din Cuvântul lui Dumnezeu în biserică – sunt lucruri rezervate bărbaților. O citire atentă a pasajelor din 1 Timotei 2 și Geneza 1-3 ne arată că această interdicție nu era ceva secundar pentru Pavel. Structura de autoritate stabilită de Dumnezeu între soți și soții în Geneza ne îndreaptă către ceea ce Pavel așteaptă de la toți bărbații („nu dominați”) și de la toate femeile („nu uzurpați”) din biserică. Fiind comunitatea noului legământ a Împăratului mesianic, biserica este locul unde structurile de autoritate care fuseseră distruse în Eden sunt acum restabilite.

CONSIDERAȚII PRACTICE

Având în minte această imagine de ansamblu, să ne îndreptăm atenția către câteva întrebări practice care se ridică adesea pe această temă.

În primul rând, este corect ca o femeie să predice la strângerea principală a bisericii, atât timp când ea nu este păstor și atât timp cât ea face acest lucru explicit „sub autoritatea prezbiterilor”?

Unii creștini înțeleg greșit pasajul din 1 Timotei 2:12 ca referindu-se la *slujba* sau poziția de prezbiter/păstor ca fiind pentru bărbați, dar nu și la *funcțiunea* legată de acea poziție. Ei sugerează că, atât timp cât

prezbiterii unei biserici sunt toți bărbați, și atât timp cât acei prezbiteri își păstrează autoritatea peste predicare, este *în regulă* ca o femeie să predice în biserică.

Dar există câteva probleme legate de această interpretare. În primul rând, observați că acest verset tratează specific *funcțiunea*, nu *poziția*. El folosește verbe – acțiuni – pentru a descrie ceea ce el vrea să arate a fi rezervat pentru bărbați. Femeile nu au voie să „dea învățătură” sau „să exercite autoritate” peste bărbați. Evident, aceste două verbe constituie o definiție tehnică a calității de prezbiter, dar faptul că Pavel folosește verbe și nu substantive arată clar că nu doar *poziția* sau *slujba* de prezbiter este rezervată bărbaților, ci și *funcțiunea* de bază asociată acelei poziții – darea de învățătură și conducerea cu autoritate a bisericii.

Dincolo de asta, a spune că femeile ar putea îndeplini toate funcțiunile prezbiterilor atât timp cât ele nu ocupă acea poziție este o gândire stranie, nu-i așa? Totul începe de la prezumția că poziția de prezbiter nu are nicio autoritate unică – pentru că oricine poate face ce fac prezbiterii – și astfel, faptul că Pavel limitează la bărbați o slujire care ajunge, în esență, goală de conținut, devine un lucru complet arbitrar. Slujba prezbiterilor ajunge astfel o simplă slujire ceremonială de fațadă care, inexplicabil, nu poate fi realizată de femei. Ca să fiu franc, nu este greu să

înțeleg că o astfel de gândire este profund sexistă.

Dar, așa cum am văzut în această carte, înțelegerea lui Pavel despre slujba prezbiterului nu este goală de conținut; prezbiterii exercită de fapt un rol unic și cu autoritate în biserică. Mai mult, limitarea exprimată de Pavel a acelei autorități de prezbiteri pentru bărbați nu este arbitrară; ea este întemeiată pe structurile de autoritate rânduite de la început de Dumnezeu, în Eden. Odată ce înțelegi acest lucru, începi să înțelegi că porunca lui Pavel din 1 Timotei 2:12 nu este deloc sexistă, la fel cum nu a fost astfel gestul lui Dumnezeu de a crea structurile de autoritate de la bun început.

În al doilea rând, cum decizi care sunt rolurile publice potrivite pentru femei și care nu? Se pot ruga femeile în public? Pot să dea o mărturie? Pot să conducă în cântări?

De regulă, este util să definim centrul poruncii biblice înainte de a trece la implicațiile mai puțin clare ale ei. Asta am încercat să facem până aici – să definim acele *ce* și, crucial, *de ce* ale poruncii lui Pavel din 1 Timotei 2:12. Dar desigur că vor apărea alte întrebări. Înseamnă asta că o femeie nu poate citi din Scriptură în timpul serviciului principal al bisericii? Dar să se roage în întâlnirea comună? Dar să își aducă mărturia sau chiar să explice un verset sau două din Biblie odată cu mărturia?

Odată ce te îndrepti către implicații în acest fel, importanța discuției scade considerabil, iar bisericile vor ajunge la concluzii diferite și legitime. Poate că va fi de ajutor să ne gândim la aceste întrebări ca la un ac indicator al vitezei de la mașina ta. Probabil că ai observat că, dacă apeși pedala de accelerație prea mult, duci mașina în sectorul „roșu” al acelor indicatoare. Când acul indicator ajunge în zona roșie, asta înseamnă că pui motorul într-o situație periculoasă. Implicațiile pasajului din 1 Timotei 2:12 pot fi analizate de o manieră asemănătoare. Diferitele întrebări mută acul ac indicator mai mult sau mai puțin către forme de dare de învățatură care vor fi auzite sau primite ca învățătura oficială a bisericii. Hai să luăm câteva exemple din biserica mea din Louisville.

Să începem cu predicarea mea de duminică dimineața sau cu predicarea oricărui alt bărbat de la amvon, indiferent dacă a fost ordinar sau nu ca prezbiter. Acul indicator se deplasează în zona „învățăturii oficiale a bisericii”. Apoi, pe drumul către casă, soția mea îmi spune că am înțeles greșit un pasaj biblic, și îmi dă o explicație mai bună. Aici, aș spune că acul indicator este poziționat clar în zona sigură, pentru că nici eu și nici altcineva (chiar dacă suntem în mașină) nu va fi ispășit să creadă că ea dă oficial învățatură în biserică. Oamenii ar spune: „Iată o femeie înțeleaptă și capabilă, care își ajută soțul să înțeleagă Biblia mai bine!”

Alte probleme ar putea să se ivească pe undeva prin această zonă, iar creștinii ar putea să nu fie cu toții de acord legat de zona exactă în care este acul indicator. Dar trebuie să facem judecățile cele mai bune. Cum rămâne cu învățătura dată la o clasă de școală duminicală? Ei bine, acul indicator nu este *chiar* atât de departe în zona roșie ca în cazul unei predici în adunarea bisericii, dar, după părerea mea, este suficient de departe. Dar când vine vorba de conducerea unui grup de studiu oficial al bisericii, format din persoane de ambele sexe? Această situație tinde să fie mai mult în zona roșie, așa că eu aș zice că este suficient de aproape de zona roșie încât să nu recomand ca o femeie să dea învățătura într-un astfel de context. Totuși, eu voi fi bucuros dacă vreo femeie ar prezenta gândurile ei pe marginea Scripturii într-un astfel de grup mic. Din nou, standardul este că eu nu cred că oamenii vor trata cuvintele ei ca pe învățătura oficială și cu autoritate a bisericii, chiar dacă eu sper că acele cuvinte vor zidi și vor fi instructive.

Iată încă un exemplu. Vreme de mulți ani, biserica mea din Louisville a invitat cu bucurie femei să se roage public în cadrul întâlnirii noastre de rugăciune de duminică seara, și deseori persoanele care se rugau citeau un scurt pasaj din Scriptură în timpul rugăciunii și chiar îl explicau puțin în timp ce se rugau. Este această situație o încălcare a învățăturii din 1 Timotei 2:12? Oare femeile

care procedează astfel exercită o autoritate ca a prezbiterilor prin „învățarea” bisericii, prin intermediul rugăciunilor lor? Unii ar spune că da, dar noi am hotărât că acele scurte rugăciuni de duminică seara nu aduc cu ele ceea ce noi am putea denumi „capcanele autorității” ca să ne ducă foarte aproape de zona roșie. Cei care se roagă, fac acest lucru de pe scaunele lor, nu de la amvon. Mulți oameni, deopotrivă bărbați și femei, se roagă în timpul oricărui serviciu de duminică seara. Iar acele rugăciuni nu sunt aduse în timpul întâlnirii principale a bisericii.

De asemenea, noi am început de curând să le invităm pe femei să se roage și în timpul serviciului nostru de dimineață, un rol pe care, tradițional vorbind, biserica noastră l-a rezervat bărbaților. Da, această practică deplasează acul indicator un pic mai aproape de zona roșie, întrucât capcanele la adresa autorității sunt mult mai mari. Rugăciunea este una dintre singurele trei rugăciuni făcute în timpul slujbei de dimineață (de regulă celelalte două sunt aduse de mine sau de oricine predică), rugăciunea este făcută din față, iar noi am spus explicit că acea rugăciune trebuie să fie o reflectare și meditare la textul citit în acea dimineață din Scriptură. Îți poți imagina de ce unii dintre membrii noștri au crezut că această practică a trecut mult în zona roșie, față de ceea ce învățăm din 1 Timotei 2:12! Prezbiterii noștri au judecat situația diferit, dar discuția noastră a avut loc exact în acești termeni:

având în vedere ceea ce știm și credem despre învățătura din 1 Timotei 2:12, oare această practică prin care le permitem femeilor să se roage duminica dimineața ne duce sau nu prea mult către o încălcare a acelei porunci?³

Totuși, există o mulțime de roluri potențiale despre care prezbiterii noștri au decis că *ne-ar* duce clar în zona roșie, împotriva poruncii lui Pavel. De exemplu, noi nu invităm femeile să conducă întâlnirile de adunare generală a bisericii, pentru că noi credem că această conducere a bisericii în exercitarea cheilor Împărăției este un act al autorității exclusive a prezbiterilor. Noi nu înlocuim timpul nostru devoțional de duminică seara (și cu atât mai puțin predica de duminică dimineața) cu mărturii, chiar dacă am putea *adăuga* mărturii – ale bărbaților și femeilor, aduse din față – în oricare dintre aceste întâlniri ale bisericii.

Iată care este ideea: biserica ta ar putea ajunge să fie de acord sau nu cu noi asupra oricăroră dintre aceste chestiuni, și te poți gândi la altele care pot fi chiar mai spinoase și mai dificile. Ceea ce este cel mai important nu este că toate bisericile ce predică Evanghelia ar trebui să cadă de

³ Aici trebuie luate în considerare și alte date biblice. De exemplu, 1 Corinteni 11 menționează femeile rugându-se în congregație, iar Pavel reglementează și acea practică în textul respectiv. Creștinii au opinii diferite despre cea mai bună interpretare a pasajului din 1 Corinteni 11, dar acestea sunt tipuri de texte biblice de care trebuie să ținem seama când vrem să răspundem la întrebări care nu sunt tratate direct în 1 Timotei 2:12.

acord asupra oricărei implicații. Ceea ce este important este că noi toți începem să răspundem la aceste întrebări plecând de la învățătura foarte clară a lui Pavel din 1 Timotei 2:12. De aici plecăm și ne deplasăm de la mai clar la mai puțin clar.

În ultimă instanță, nu merge să spui pur și simplu, „uite cum stau lucrurile, eu nu înțeleg deloc de ce Pavel a spus aceste lucruri și nu-mi place. Dar vreau să ascult de Biblie, așa că îmi mușc limba și fac ce trebuie făcut”. Acest fel de gândire va duce la tot felul de probleme. Le va face pe femei să se enerveze pentru că trebuie să asculte de ceea ce li se pare a fi o poruncă arbitrară. Va face ca bisericile să testeze orice pentru a vedea *cât pot profita mai mult* și totuși să pretindă că ascultă de porunca lui Pavel. Cel mai important este că această gândire va crea printre creștini suspiciunea că Biblia poate fi cu adevărat arbitrară, iar acest lucru va semăna semințele neîncrederii în Autorul Scripturii.

Dar cum ar fi dacă am vedea acest verset – și pasajul întreg din 1 Timotei 2 – în lumina lui adevărată și frumoasă? Dacă am face asta, am descoperi că Pavel de fapt celebrează și apără viața bisericii ca o restabilire a Edenului, o reconstruire a ceea ce Dumnezeu a intenționat de la început pentru umanitate.

Adam a ales să se alăture războiului șarpelui și să se

răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. El a ales să dea foc oricărui lucru bun pe care Dumnezeu îl stabilise, să creadă minciuna Satanei că acele structuri de autoritate ar fi fost inerent opresive.

Dar în biserică, totul trebuie să fie diferit. Noi, creștinii, am ridicat steagul alb și am încheiat răzvrătirea noastră față de Dumnezeu. Noi ne-am plecat genunchiul înaintea Împăratului împăraților care ne iubește și ne oferă îndurarea și mântuirea cu costul propriei Lui vieți. În societatea bisericii – aceste mici ambasade ale marelui Împărat al Cerului – noi trudim la rezidirea a ceea ce am distrus la început, nu ne luptăm împotriva Împăratului și a ordinii stabilite de El, ci vedem, primim și ne dăm toate silințele să ne bucurăm de frumusețea, înțelepciunea și gloria pe care El le-a avut dintotdeauna, de la bun început.

IX 9Semne

Zidind biserici sănătoase

ESTE SĂNĂTOASĂ BISERICA TA?

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericii cu o viziune biblică și cu resurse practice pentru ilustrarea gloriei lui Dumnezeu înaintea popoarelor, prin biserici sănătoase.

În acest scop, vrem să ajutăm bisericile să crească în practicarea a nouă semne ale sănătății, semne care sunt adesea ignorate:

1. Predicarea expositivă
2. Învățătura Evangheliei
3. O înțelegere biblică a convertirii și evanghelizării
4. Membralitatea biblică în biserică
5. Disciplina biblică a bisericii
6. O preocupare biblică pentru ucenicizare și creștere spirituală
7. Conducerea biblică a bisericii
8. O înțelegere biblică a practicii rugăciunii
9. O înțelegere biblică a practicii misiunii.

La 9Marks, noi scriem articole, cărți, recenzii și o revistă online. Organizăm conferințe, înregistrăm și difuzăm interviuri și producem alte resurse pentru echiparea bisericilor ca să illustreze slava lui Dumnezeu.

Vizitează pagina noastră de internet unde poți găsi resurse în peste 40 de limbi de pe glob și abonează-te la revista noastră distribuită gratuit online. Lista complete a tuturor paginilor noastre de internet în alte limbi este următoarea: 9marks.org/about/international-efforts/.

ro.9marks.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare.*

Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

Mulțumim!

În această carte, Greg Gilbert arată care este planul lui Dumnezeu pentru slujba de păstor și prezbiter, analizând structurile de autoritate stabilite de El de la bun început. Focalizându-se pe Geneza 1-3 și 1 Timotei 2, el dovedește de ce rolul dat de Dumnezeu bărbaților, ca lideri ai bisericii, nu este ceva arbitrar, ci face parte din planul Lui original bun și frumos.

Întrebări despre biserică este o serie de cărți care caută să le ofere creștinilor obișnuiți învățătură sănătoasă biblic și accesibilă, prin răspunsuri la cele mai răspândite întrebări despre viața de biserică. Fiecare carte oferă răspunsuri biblice și aplicații practice cu scopul hrănirii practicilor și a dedicării sănătoase în biserică locală.

Greg Gilbert (M.Div., The Southern Baptist Theological Seminary) este păstor senior la Third Avenue Baptist Church in Louisville, Kentucky, autorul cărților *Ce este Evanghelia?*, *Cine este Isus?* și *De ce să cred Biblia?*, ca și coautor al cărții *What Is the Mission of the Church?* Greg și soția lui, Moriah, au trei copii.

Editura MAGNA GRATIA
www.magnagratia.org

9Semne
www.9marks.org